

ARCHIVIO GENERALIZIO - Sezione Storica

Chierici Regolari Somaschi

n. 5 128 a

AGCRS
S 128 a

Clemente XIII,

Litterae apostolicae ..

Roma 1767 ..

→ Trasferito da ACM
in AGCRS in data
9 febbraio 2012 ..

pm.

~~ACM~~
3
4
42

1767. Luglio 16

Littere secretales Clementis XIII.
super Canonizatione B. Hieronymi
Romani.

1
2
166

2
4
22

3
4
42

1707
Littere decretales
super canonizatione B. Hieronymi
Romae

166

SANCTISSIMI IN CHRISTO PATRIS
ET DOMINI NOSTRI DOMINI

CLEMENTIS

DIVINA PROVIDENTIA

PAPÆ XIII.

LITERÆ DECRETALES

SUPER

CANONIZATIONE

B. HIERONYMI ÆMILIANI

Fundatoris Clericorum Regularium
Congregationis Somaschæ.

ROMÆ MDCCLXVII.

Ex Typographia Reverendæ Camerae Apostolicæ.

SANCTISSIMI IN CHRISTO PATRIS
ET DOMINI NOSTRI DOMINI

CLEMENS

DIVINA PROVIDENTIA

PAPAE XIII.

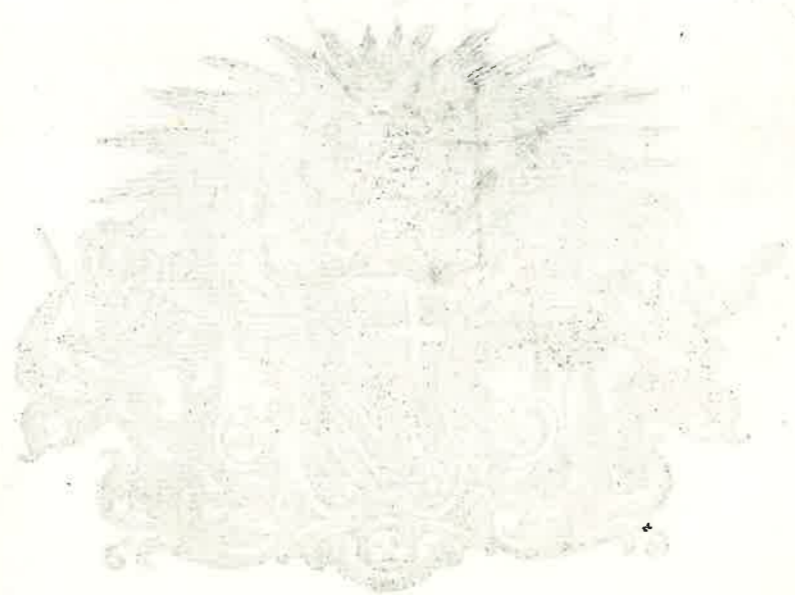
LITTERAE DECRETALES

SUPER

CANONIZATIONE

B. HIERONYMI EPISCOPICANI

Fundatoris Clericorum Regularium
Congregationis Somaticae.

ROMAE MDCCXXVII

Ex Typographia Universitatis Cantuariensis.

CLEMENS EPISCOPUS

SERVUS SERVORUM DEI

Ad perpetuam rei memoriam.

ANCTITAS quæ nusquam alibi, quam in Civitate Domini virtutum, hoc est in Catholica Romana Ecclesia, reperiri potest, quæque proinde una est e notis ad eam dignoscendam maxime illustribus; quamquam virtutes omnes communi nexas vinculo complectatur; multiformis tamen Dei gratia ita voluntates Servorum suorum afficit, ac disponit, ut aliam alii virtutem potissimum consecutentur, in eaque colenda, atque exercenda maxime excellant. Inde enim oritur mirifica illa varietas, qua stella a stella differt in claritate, atque ut diversæ hominum conditiones, atque indoles suam quæque habeant apprimè accomodatam ad imitandum exemplar. Quum autem benignissimus Deus Patrem se misericordiarum esse, & vocari gaudeat, & misericordiæ operibus summopere delectetur; ob eam rem homines subinde virtutis hujus exercitationi singulari quodam modo addictos in Ecclesia sua sibi delegit, qui Viri misericordiæ forent, & variis mortalium calamitatibus sublevandis se totos impenderent. Itaque, cum inter alias hujus vi-

ræ calamitates non postremo loco numeranda videatur orbitas puerorum, qui vel altero, vel utroque Parente carent; divinæ utique Providentiæ fuit e Servorum suorum numero aliquos ad hoc potissimum eligere, ut præcipuum ejusmodi puerorum curam gererent, iisdemque non modo de victu, & cultu, sed etiam de recta institutione, atque educatione prospicerent. Quocirca Omnipotentis Dei providentia dedit Ecclesiæ suæ B. HIERONYMUM ÆMILIANUM, qui hoc ipsum Orphanos educandi munus sibi deposceret, & clarissimo quamvis genere ortus, atque in splendidissimis rei pacificæ, & militaris muneribus magna cum laude versatus, ut id præstaret, ad quod divinitus vocabatur, ad infima quæque, & abjectissima in oculis hominum ministeria descendere non erubesceret. Quandoquidem igitur sanctitatis omnis fons, & origo divina bonitas, quæ nos semper in Ecclesia suscitatur imitatores caritatis, & misericordiæ suæ, his præcipue virtutibus B. HIERONYMUM ÆMILIANUM ornavit, atque ad eas ipsas christiano populo commendandas miraculorum etiam testimonium addidit valde perspicuum; Nos propterea utrisque ad trutinam diu multumque revocatis, de consilio Venerabilium Fratrum nostrorum Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Cardinalium, accedente etiam judicio Patriarcharum, & plurimorum Archiepiscoporum, & Episcoporum in Curia congregatorum, & super hæc superno lumine, Spiritus Sancti implorato, eundem B. HIERONYMUM ÆMILIANUM Sanctorum fastis adscribimus, atque eo, qui Sanctis in cœlesti Sede regnantibus exhibetur, cultu prosequendum, & venerandum esse pronunciamus, atque decernimus.

E parentibus patricia nobilitate clarissimis ortum habuit BEATUS HIERONYMUS ÆMILIANUS, vulgo Miani, Anno a Virginis partu MCCCCLXXXI. In hoc, quod gratia possit efficere ad quamlibet indolem in melius mutandam, luculenter sane perspectum est. Ingentes ille, sive a natura, sive a majorum exemplo spiritus hauserat, ob eamque rem ad arcem quamdam, quæ acri hostium obsidione præmebatur, tuendam perquam idoneus est visus, sed propugnatorum paucitas tamen virtute HIERONYMI diu sustentata, numerum, & vim longe

longe majorem hostium non tulit. Victus itaque, atque in carcerem ab hoste detrusus, manicisque, & compedibus, & catenis revinctus, quod diutius tam exiguo cum numero militum restitisset, constantiæ suæ poenas dare coactus fuit. Sed, quo immitiorem hostem, eo benigniores in sese cœlites expertus est. Dum enim ferox ingenio juvenis infortunio mansuefactus, atque humanarum rerum instabilitatem edoctus, ad maximam post Jesum spem nostram Deiparam Virginem confugit, votoque se obstringit celeberrimæ cujusdam sacræ ædis Tarvisinæ pie, sancteque invisendæ, si præsentem ejusdem opem in tanto discrimine experiretur; fufas ex animo incensas preces misericordiæ Mater exaudit, eique suis ipsa manibus vincla solvit, & claves carceris tradit. Ille catenas, & saxum, quo ad collum appenso pronum ad terram caput demittere cogere-retur, omnia secum asportat. Tum Virgine pariter adjurice ostia carceris referans, e squalente custodia se proripit. Sed quum per medios hostes incedendum esset, novo iterum favore Virginis ipsum benigniter manu ducentis impune pergens, magna cum animi alacritate eo, quo statuerat, recta se contulit; Ibi ad aram augustæ Servatricis suæ provolutus, manantibus præ gaudio lacrymis, corde magis, quam ore gratias eidem agens quantas poterat maximas, catenas, manicas, compedes, globum saxeam, quæ hodieque visuntur, omnia ibi deposuit redditæ sibi per virginem monumenta libertatis. Venetias inde revertens, longe alius ac inde discesserat, decretos sibi a Republica honores adspersus, per annos octo vitam in Urbe ipsa solitariam, atque ab hominum consortio remotam egit, ut liberius Dei cultui, & filiorum fratris educationi operam daret. Verum his inclusa septis HIERONYMI caritas diutius se continere non potuit; urgente etenim Venetiis magna Annonæ penuria, ac dira contagione grassante, illius misericordia, pravo pudore posthabito, palam prodiit. Strata passim per vias eorum, quos fames, morbusve confecerat, corpora noctu suis ipse humeris asportans insepulta jacere non patiebatur. Interdiu vero vagantes per compita, & cibum, vestem, tectum quærentes pueros convocare, & in conductam

(VI)

ab se domum recipere. Aucto inopum, & miserorum numero, in illius pectore augetur & caritas, in pueros præfertim orbos parentibus. Quamobrem diuendita domestica supellectili satis ampla ad eosdem alendos; stipem præterea pro illis per Urbem corrogare tanto genere natus nequaquam erubescit. Sed cura potissimum in eo erat, ut eosdem Christianis dogmatibus erudiret, & bonis moribus informaret. Ad hæc ne adultis deesset quo ipsi sibi victum quærent, mechanicam ut quisque artem addisceret prospiciens, in posterum satagebat. Nusquam tamen HIERONYMI caritas præclarius sui specimen dedit, quam laborantes impetigine, aliisque id genus foeditatibus pueros, velut sedula mater, suâ ipse manu curabat, & quandoque, ut refugientem ejusmodi officia naturam vinceret, matris quoque amorem exsuperans, manantibus sanie illorum ulceribus os admovebat. Venetiis tanta se caritas continere non potuit. Quocirca in vicinas excurrere Insulas collectos ibi Orphanos, atque egenos pueros duabus in domibus collocat; quos tamen deinde transtulit in Hospitale Incurabilem, cujus a Præsidibus oblatam administrationem libenter suscepit. Veronæ pariter, & Brixie domum Orphanis, ac leges constituit. Bergomum inde eodem consilio quum pergeret, metentes in agris operarios nactus, curvam & ipse falcem ad opus arripit, blandique se insinuans in agrestium animos rerum divinarum ignaros docet quæ necessaria sunt ad salutem, atque a cantionibus prophanis, & minus pudicis absterritos ad pias, & sanctas Christianorum preces decantandas hortatur. Ut vero in eam Urbem venit idem pietatis opus aggressus facile ad effectum perduxit, idemque pariter, quod Venetiis præbuit virtutis specimen singulare. Id autem multo clarius tum coepit esse, quum deficientibus die quadam obsoniis, HIERONYMI cum pueris orantis precibus factum est, ut ingredientiæ triclinium parata, ibi divinitus fercula plusquam suffectura invenirent. Fuit & illud in ea Civitate perutile æque ac difficile caritatis ejusdem opus, quod publicas in perniciem civium mulieres lucri Deo fecit, atque ad poenitentiam adductas, præscriptis ab se legibus vitam acturas septis inclusit. Sed quum frequenti barbarorum

(VII)

rum incurfione multa in finitimas Regiones vitia irrepissent, studio animarum exstimulante, iis remedium parare quoquomodo constituit. Delectis itaque ex numero Orphanorum, quos pietate, atque intelligentia maxime idoneos duceret, pagos, & villas cum iis circumiens, præeunte salutifero Crucis Insigni populos undequaque ad se convocabat. Tum docere quæ ad fidem pertinent, ponere ante oculos parata fontibus sempiterna supplicia, abstergere a vitiis, ad poenitentiam impellere, hæc, & id genus alia erant, in quibus sermo ejus simplex, & planus, sed magno cum ardore animi versabatur. Novocomi post peragrata, quæ circum oppida erant, pari sedulitate duas Orphanorum domos, & familias constituit, iisdemque viros præficit suo spiritu imbutos, quos sibi socios adjunxerat. Ipse Bergomatum valle iterum perlustrata in Pagum Venetæ diuionis, Somascha denominatum, qui locus ad poenitentiam propter asperitatem, ad contemplationem propter solitudinem, ad salutem animarum propter rudium populorum incertiam opportunus præ cæteris visus est, se recepit, & inibi domicilium sibi, ac Sedem, in qua diutius, libentiusque degeret, locavit, ac statuit. Huc igitur advocans laborum suorum socios, pias illis leges præscribit, quibus & sociorum ipsorum, & puerorum institutio contineretur. Ex eo autem loco factum est nomen Congregationi Clericorum Regularium, quam HIERONYMUS divino consilio ad Christianæ Reipublicæ utilitatem instituit. Mediolani deinde repudiata ingenti pecuniâ, quam Dux ad experimentum sanctimonie dono miserat, facile auxilium ab illo impetravit, ac domum, ubi Orphanos collocaret. Hic autem, si unquam alibi, Caritati ipsius satis ampla meritum seges oblata est. Quum enim per id tempus in magna illa Urbe lues vix ulli parcens foedissime grassaretur, HIERONYMUS frequenti mortis imagine nihil territus, invisendis ægris sublevandis pauperibus, ad pietatem, ac poenitentiam omnibus cohortandis præsto aderat. Caritatis autem tam alacris præmium, utique existimandum, & Miraculi loco merito habendum videtur, quod ex Orphanis, & Ministris non paucis Orphanis

(VIII)

phanotrophii nemo unus fuerit in tam multorum Civium interitu desideratus. Quibus ex rebus increbescente fama HIERONYMI Sanctitatis factum est, ut complures, & quidem e nobilibus, atque opulentis familiis, illius Institutum amplecterentur, & vestigiis insisterent. Papiæ itidem domo excipiendis Orphanis constituta, Somaschæ denuo se reddidit, ubi illud plane memorabile, quod, quum fratres duo ex diro inter se dissidio conviciis, non sibi modo, sed Deo etiam contumeliosis certarent, cum nihil monitis, atque obtestationibus profecisset; ingesto demum sibi in os coeno, ut pro eorum noxa aliquam vindici Deo poenam exsolveret; ad poscendam a Deo veniam, & mutuam inter se concordiam renovandam adegit. In Montis, qui Somaschæ imminet vertice humilem sibi, & suis casam parat, architectus idem, & faber, & bajulus: Huic parvum addit tugurium in medio clivo aptum ægrotantibus valetudinarium; opportunum item propter propinquitatem degentibus Somaschæ orphanis quotidie revivendis locum. Deerat hic aqua: sed fuis ad Deum precibus fontem elicit e vicina rupe non sitientibus modo, sed ægris etiam salutarem. Signo Crucis Lupos in fugam vertit: eodem sanat repente Ruricolam, qui grave sibi, dum ligna scindit, vulnus infixerat. Panem item, & vinum multiplicat. Hæc ille, atque alia mira patrabat, quæ tamen ipse (qua erat humilitate) puerorum innocentia, & pietati tribuere solebat. Beatissimæ Virginis Mariæ cultui addictus quam qui maxime, eundem & aliis instillare, atque inferere studebat sedulo. Multo etiam magis ejusdem erga divinam Eucharistiam, & Sacramentum Poenitentia religio, & pietas eluxit. Pedestri itinere Venetias rediens Hospitalia visitat. Tum Veronæ, Brixia, Bergomi aliquandiu substitit, caritate, & paupertate ubique similis sui. Illi Bergomensis Civitas orborum parentibus puerorum, ac puellarum domos; illi resipiscientium mulierum septum, & Capuccinorum coenobium accepta refert. Denique post petitam ab Episcopo Theatino, qui Veronæ tunc diversabatur, benedictionem ultimam Somascham revertitur. Ibi vero, propinqua mortis præsciis, si unquam antea, solitariam,

at-

(IX)

atque asperam vitam instituit; Flagris, inedia, siti, somno brevissimo, eoque nudo super lapide corpus afflicta. Spiritum vero diurnæ, ac nocturnæ orationis pabulo alit, ac reficit. Sed profecto, qui addictam semper caritatis operibus vitam duxerat, non aliter utique, quam inter eadem caritatis officia finire vitam decebat. Cum igitur Somascham lues infestaret, quid valeat incensus amor in proximum tunc maxime ostendit. Dicit vix potest, quot, quantosque labores exhausit, dum pestifero morbo correptos invisit, dum morientibus quoquomodo subvenire nititur, dum mortuos suis ipse humeris tumulandos exportat; neque vero unquam destitit, nisi, postquam eodem & ipse morbo implicatus est, pulcherrima caritatis victima moriturus. Ad mortem ergo decumbens, suos, atque externos piis, sanctisque monitis adhortatus, atque extremo Sacramentorum præsidio munitus, hilari animo, sereno vultu, post iterata suaviter dulcissima Jesu, & Mariæ nomina acceptissimum Conditori, & Servatori suo spiritum reddidit die Februarii octava anno MDXXXVII. Ad corpus demortui, quem tamquam Patrem omnes habuerant, frequens e finitimis pagis concursus factus est populorum, quibus ut copia fieret illius venerandi, ad plures dies differri sepulturam oportuit. Sanctus autem, ut haberetur, & vocaretur HIERONYMUS, edita, ante, & post obitum superna signa suadebant. Illud constat Sanctum Carolum Borromæum, quum eo venisset, illius ossibus suavi sese odore prodeuntibus thuris honorem tribuisse. Præter miracula quædam ab Auditorio Caesarum Palatii Apostolici, prout ea ferebant tempora, anno MDCXXX. apud fel. record. Urbanum PP. VIII. Prædecessorem Nostrum commendata, alia relata fuerunt in acta Processus ex Apostolica auctoritate Somaschæ peracti anno MDCLXXXVIII.

Porro virtutum HIERONYMI præstantiam in gradu heroico, auditis Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Cardinalium, qui sacris Ritibus præsent, & Consultorum suffragiis declaravit Clemens XII. etiam Prædecessor Noster decreto suo die xxv. Augusti MDCCXXXVII. edito. Jam vero quod attinet ad miracula

A 5

HIE-

(X)

HIERONYMI intercessione a Deo patrata, per quæ ad Beatificationem aperiretur via, ejusdem recordationis Benedictus XIV. Prædecessor quoque Noster duo præ cæteris per decretum die xxiii. Aprilis MDCCXLVII. approbatu digna comperit. Primum quidem in Hieronyma Durighella Venetiis anno MDCCXXXVI. quæ, quum habituali morbo scorbutico, atque inde ortis malignis ulceribus, diris convulsionibus, aliisque deterrimis symptomatibus laboraret per annos complures, quorum quatuor extremos lecto affixa miserandum in modum transfegerat, invocato HIERONYMO statim convaluit, Sanatio altera instantanea supra vires naturæ contigit anno MDCCXXXVIII. in puerro septenni Antonio Blanchini ab insanabili morbo comitiali, qui ab incunabulis usque sæpissime diebus singulis male illum habuerat. Sub hæc idem Benedictus Prædecessor die v. Augusti anni MDCCXLVII. tuto ad Beatificationem deveniri posse pronuntiavit. Quod quidem decretum effectum habuit die xxii. subsequenti mensis Septembris editis litteris illius Beatificationis, cujus sacræ ceremoniæ in Vaticana Basilica die xxix. ipsius mensis peractæ sunt.

Quum vero alia deinde miracula ad Canonizationem viam spectare viderentur, novi auctoritate apostolica Processus confecti sunt, quorum validitas primum ab ipsa Congregatione die vii. Maji MDCCCLXIII., deinde vero a Nobis die xiv. ejusdem mensis probata fuit. Comperta itaque Processuum validitate, coeptum est agi de miraculis ipsis in specie, & post coactas Congregationes, antepreparatoriam v. Februarii MDCCCLXV., præparatoriam vero iv. Martii MDCCCLXVI. In comitiis denique generalibus coram Nobis habitis die xiii. Maji ejusdem anni, duo miracula mox adscribenda digna sunt habita, quæ probarentur. Verum Nos, sumpto adhuc ad invocandum Patrem luminum spatio, die tandem mensis ejusdem Maji xxv. constare de duobus miraculis pronuntiavimus. Miracula autem hæc sunt. Primum contigit in sorore Maria Gesualda Pocobella. Mense Junii MDCCXLVIII. supra naturæ vires B. HIERONYMI intercessione sanata, cum ex pessimo ulceroso humore in-

tar-

(XI)

tarso sinistri pedis caro, & ossa computruissent. Alterum naturæ vim supergrediens per ejusdem BEATI opem sanatio cum subita virium redintegratione mense Aprili MDCCCLIV. perspecta est in Elisabetha Zandanilla, quam colica nephritica, aliæque prævæ affectiones in extremum vitæ discrimen adduxerant. Proposito sub hæc dubio in Congregatione Generali habita coram Nobis die xxiii. Septembris MDCCCLXVI. Anstante approbatione duorum miraculorum ad solemnem BEATI HIERONYMI ÆMILIANI Canonizationem tuto procedi posset; Nos tamen Cardinales, & Consultores in affirmantem sententiam convenientes audivissemus, ante decreti editionem faciendum duximus, ut iterum, iterumque suis precibus Deum consuleremus; donec tandem die xii. Octobris anni proximi præteriti Canonizationis BEATI HIERONYMI ÆMILIANI quancumque faciendæ decretum edi, & in astra Sacræ Congregationis Rituum referri mandavimus.

Hoc edito decreto, preces, quas Apostolicæ Sedi aliqui Christiani Principes, & præcipue dilecti filii nobiles viri Dux, & Respublica Venetiarum ab hujus causæ exordio obtulerant, Nobis iterum exhibitæ fuere, Congregatio vero dilectorum filiorum Clericorum Regularium de Somascha nuncupata assidue aliorum postulationibus & suas demississimas preces adjicere non desinebat, ut peroptatam Canonizationis sententiam ferremus. Nos idcirco prius universo S. R. E. Cardinalium Collegio compendium vitæ, virtutum, & miraculorum BEATI HIERONYMI, ex iis, quæ Sacrorum Rituum Congregatio habito diligenti examine, probavit, depromptum, & impressum distribui jussimus, mox secretum die xxvii. Aprilis vertentis anni indiximus Consistorium, atque in eo postquam summa virtutum, & miraculorum BEATI HIERONYMI ipsis S. R. E. Cardinalibus exposita fuit; Nos ipsi eos alloquuti, singulorum consilium exquisivimus, an ad solemnem Canonizationem esset procedendum Beati Viri, qui inter heroicas virtutes, quas in ejus animum divina indidit gratia, singulari excelluit in Proximum caritate, cui exercendæ præsertim erga pauperes Orphanos,

nos,

(XII)

nos, & humano præsidio destitutos, studium omne contulimus; Cumque eorumdem Cardinalium animi sensus, id sibi placere affirmantium, ingenti cum animi nostri lætitia audivissemus; ut adhuc in hac re tutius, & juxta laudabilem Apostolicæ Sedis consuetudinem procederemus, Venerabiles etiam Fratres nostros Archiepiscopos, & Episcopos in Italia degentes, de consilio nostro commonefaciendos curavimus, itemque adhortandos, ut ad Urbem intra præstitutum tempus venientes in tam gravi negotio suffragiis suis, & precibus adjuvarent. Eiusdem compendii exempla illis tradi jussimus, utque de totius causæ BEATI HIERONYMI ferie, atque de virtutibus, & miraculis ab Apostolica Sede approbatis cumulatius erudirentur; publicum coram Nobis die ix. mensis Maji proxime elapsi consistorium convocavimus, cui præter S. R. E. Cardinales, Patriarchæ quoque, Archiepiscopi, & Episcopi in Urbe congregati interfuere, atque in illo, impetratâ a Nobis veniâ, dilectus filius Julius Cæsar Fagnani consistorialis Aulæ nostræ Advocatus pro ejusdem BEATI HIERONYMI canonizatione gravi, & ornato sermone peroravit. Nos vero ob rei gravitatem eisdem Cardinales, Patriarchas, Archiepiscopos, & Episcopos ibidem præsentem magnopere hortati fuimus, ut jejuniis, & orationibus instarent apud eum, qui dat omnibus affluenter, & non improperat.

Post hæc, Consistorio semipublico die xv. nuper elapsi mensis Junii indicto, præter eosdem Cardinales, & Patriarchas, Archiepiscopos, & Episcopos, etiam Nostros, & Sedis Apostolicæ Notarios, duosque antiquiores ex causarum Palatii Apostolici Auditoribus interesse jussimus. Ibi autem Nos universos, qui convenerant, alloquuti, singulorum suffragium exquisivimus, an Sancti cultum, & honorem BEATO HIERONYMO tribui oporteret: Cumque omnes, gravibus allatis causis, Beati Viri Canonizationem non modo probarent, sed justum id, atque æquum censerent; per jucunda Nobis fuit illorum in idem placitum mira consensus.

Verum-

(XIII)

Verumtamen, ad implorandam uberius Dei misericordiam, qui mitteret Nobis auxilium de sancto triduanum in Urbe Jejunium indiximus, & tres Patriarchales Basilicas designavimus, in quibus Sanctissimum Eucharistiæ Sacramentum per totidem dies publicæ venerationi exponeretur, omnesque Christifideles hortati fuimus, ut sacramentali peccatorum Confessione expiati, & Christi corpore refecti, jejniis, & Orationibus Omnipotentem Dominum nobiscum unâ obsecrarent, ut sedium suarum assidricem sapientiam Nobis impertiretur, cujus affulgente luce, quid ei placitum esset dignosceremus, indulgentiâ ad id, & plenâ peccatorum remissione concessâ. Nos itaque præter diurnas, & assiduas humilique fiducia effusas privatas preces, ad easdem Basilicas visitandas tribus designatis diebus reverenter accessimus, atque non sine animi nostri sancta exultatione spectavimus confluentem ad eas summa cum religione totius fere Romani Populi multitudinem, & sua de BEATIS in sanctorum numerum cooptandis vota, vultu ipso, atque oculis præferentem.

Hac die denique Beatissimæ Virgini Mariæ de Monte Carmelo dicata, qua Coronationis Nostræ recurrunt solemnia, ad Basilicam Principis Apostolorum splendide, & magnifice ornata, servatâ supplicationis publicæ formâ, & præcedentibus omnibus Cleri sæcularis, & regularis Ordinibus, & Ministrorum Romanæ Curie Collegiis, unacum Venerabilibus Fratribus Nostris S. R. E. Cardinalibus, Patriarchis, Archiepiscopis, & Episcopis perreximus. Atque ubi ad Confessionem Beati Petri ventum est, antequam sacris solemnibus operaremur, postulante semel atque iterum dilecto filio nostro Carolo Tituli Sancti Clementis S. R. E. Presbytero Cardinali Rezzonico nuncupato ejusdem S. R. E. Camerario, ad Canonizationem impetrandam Procuratore constituto, decantatæ fuere sacre Ecclesiæ preces, ut Deiparæ Virginis, Angelorum, & Sanctorum omnium cum Christo regnantium intercessione divinum Nobis adesset auxilium. Tum Paraclyto Spiritu cum gemitibus invocato, ad honorem Sanctæ, & individue Trinitatis, ad exaltationem

(XIV)

nem Fidei Catholicae, & Christianae Religionis augmentum, auctoritate Domini Nostri Jesu Christi, Beatorum Apostolorum Petri & Pauli, & Apostolicae nostrae auctoritatis plenitudine, ac de Venerabilium Fratrum nostrorum S. R. E. Cardinalium, Patriarcharum, Archiepiscoporum, & Episcoporum in Urbe congregatorum consilio, & assensu, ipsum BEATUM HIERONYMUM ÆMILIANUM Fundatorem Congregationis Clericorum Regularium de Somascha denominatae, unacum BEATIS JOHANNES CANTIO, JOSEPHO CALASANTIO A MATRE DEI, JOSEPHO A CUPERTINO, SERAPHINO A MONTE GRANARIO, AB ASCULO denominato, & JOHANNA FRANCISCA FREMIOT DE CHANTAL; Sanctum esse decrevimus, ac Sanctorum Cathalogo adscripsimus, illumque ab universis Christifidelibus, tamquam vere Sanctum, religioso cultu honorari mandavimus, prout etiam tenore praesentium definimus, decernimus, & declaramus: Statuentes, & concedentes, ut ab universali Ecclesia in ejus honorem Ecclesiae, & Altaria, in quibus Sacrificia Deo offerantur edificari, & consecrari, & singulis annis die octava mensis Februarii ipsius SANCTI HIERONYMI ÆMILIANI inter Sanctos Confessores ab Ecclesia memoria recolli possit. Eademque auctoritate omnibus Christifidelibus, qui eadem die annis singulis ad sepulchrum, in quo Corpus ejusdem SANCTI HIERONYMI conditum servatur, visitandum accesserint, perpetuo septem annos, & totidem quadragenas de injunctis eis, aut alias quomodolibet debitis poenitentis misericorditer in Domino in forma Ecclesiae consueta relaxavimus.

Mox decantato pro debita gratiarum actione laudis, & confessionis hymno, omnibusque Christifidelibus, qui ad tantam celebritatem confluerant, plenam peccatorum remissione, & indulgentiam concessam, supra Beatissimi Apostolorum Principis Confessionem, Sacrosanctum Missae Sacrificium solemniter celebravimus, factam eorumdem Sanctorum speciali commemoratione.

Jam

(XV)

Jam vero, si omnino decet laudare Dominum in Sanctis ejus, in BEATO utique HIERONYMO peculiarem quendam habemus rationem, cur id praestare debeamus; etenim quum Christianae, & Catholicae Religionis insigne, quoddam, ac veluti tesseram Christus Jesus mutua in caritate constituerit; haec profecto tessera, hoc insigne in quo vere divini Praeceptoris discipuli cognoscantur, tum in aliis quolibet tempore, tum in SANCTO HIERONYMO praesertim enituit, ita quidem ut ad similitudinem Dei qui Pater dicitur Orphanorum, maxime accedere videretur. Qua quidem in re, & Catholicam Ecclesiam novi Ordinis institutione illustriorem reddidit, & evangelicae pietatis cultoribus exemplum reliquit, quo scilicet in misericordiam erga pauperes exercendam ad Patrem misericordiarum imitandum excitarentur. Dum igitur Ecclesiam ipsam novis in diem splendoribus coruscare gaudemus, ad eos illuminandos, qui in tenebris, & in umbrae mortis sedent, illud simul curare omni studio debemus, ut quae in Ecclesia quotidie instaurantur exempla virtutum, non frustra Nobis proposita esse videantur.

Hic autem praetermittere illud non possumus ut Venetae Urbi, in qua natos Nos esse gloriamur; magnopere in Domino gratulemur. Etenim, si praclarum est ei Cives habuisse per omnes aetates, tum pacificis, tum militaribus artibus memorandos, longe utique praeclearius eidem esse fatendum est, quod viros Sanctos habuerit, quos heroica christiana virtus inter superos collocavit, quique, ut olim in Terris, sic multo magis in Coelis, Patriae sint praesidium & decus.

His igitur omnibus peractis, cum idem Carolus Cardinalis, & Procurator designatus a Nobis obsequenter petierit, ut Apostolicas Nostras literas in gestorum omnium perenne monumentum decerneremus. Nos petitioni perquam libenter annuentes, praesentes Nostras Literas edi, & palam fieri demandavimus: Statuentes earumdem exemplis etiam impressis, ab aliquo ex Notariis publicis subscriptis, & sigillo Personae in Ecclesiastica Dignitate constitutae munitis, eandem prorsus fidem ab omnibus adhiberi, quae ipsis originalibus literis adhiberetur, si exhibitae, vel ostensae forent. Nulli

(XVI)

Nulli ergo omnino hominum liceat paginam hanc nostræ definitionis, decreti, adscriptionis, mandati, statuti, concessionis, relaxationis, & voluntatis infringere, vel ei ausu temerario contraire; si quis autem hoc attentare præsumpserit, indignationem Omnipotentis Dei, ac Beatorum Petri & Pauli Apostolorum ejus se noverit incursum.

Datum Romæ apud Sanctum Petrum, Anno Incarnationis Dominicæ MDCCLXVII. Decimosextimo Kalendas Augusti, Pontificatus Nostri Anno Decimo. *16 luglio*

✱ Ego Clemens Catholicæ Ecclesiæ Episcopus.

- ✱ Ego C. A. Episcopus Ostien. & Veliternen. Card. Carvalchini Sacri Collegii Decanus.
- ✱ Ego F. M. Episcopus Portuen. & S. Rufina Card. Lantes.
- ✱ Ego J. F. Episcopus Sabinen. Card. Albani.
- ✱ Ego H. Episcopus Tusculan. Card. Dux Eboracensis S. R. E. Vicecancellarius.
- ✱ Ego F. Episcopus Albanen. Cardinalis Serbellonus.

✱ Ego

(XVII)

✱ Ego J. F. Episcopus Prænestin. Card. Stuppanius.

✱

✱

✱

✱

✱

✱

✱

✱

✱

✱

✱

✱

✱

✱

✱

✱

✱

✱

✱

✱

✱

✱

✱

✱

✱

✱

✱

✱

✱

✱

✱

✱

✱

✱

✱

✱

✱

✱

✱

✱

✱

✱

✱

✱

✱

- ✱ Ego C. Tit. S. Clementis Presbyter Card. Rezzonico S. R. E. Camerarius.
- ✱ Ego F. M. Tit. Sancti Silvestri in Capite Presbyter Cardinalis de Rubeis.
- ✱ Ego J. M. Tit. S. Alexii Presbyter Card. Castelli.
- ✱ Ego C. Tit. Sancti Petri ad Vincula Presbyter Cardinalis Elephantinus.
- ✱ Ego P. H. Tit. SSmæ Trinitatis in Monte Pincio Presbyter Card. Guglielmi.
- ✱ Ego P. P. Tit. S. Stephani in Monte Cælio Presbyter Card. de Comitibus.
- ✱ Ego Fr. L. Basilicæ Sanctorum XII. Apostolorum Presbyter Card. Ganganelli.
- ✱ Ego M. A. Tit. Sanctæ Mariæ de Pace Presbyter Cardinalis Columna.
- ✱ Ego

- ✱ Ego S. Tit. S. Joannis ante Portam Latinam Presbyter Card. Buonaccorsi.
- ✱ Ego J. C. Tit. SS. Johannis & Pauli Presbyter Card. Boschi Major Pœnitentiarius.
- ✱ Ego L. Tit. S. Anastasia Presbyter Card. Calinus.
- ✱ Ego A. Tit. Sancta Maria in Via Presbyter Cardinalis Columna Branciforti.
- ✱ Ego P. Tit. S. Mariae Transtiberim Presbyter Cardinalis Pamphilus.
- ✱ Ego Ph. M. Tit. S. Chrisogoni Presbyter Card. Pirellius.
- ✱ Ego A. Sancta Maria in Via-Lata Prior Diaconorum Cardinalis Albanus.
- ✱ Ego N. S. Eustachii Diaconus Card. Corsinius.
- ✱ Ego D. Sancta Mariae ad Martyres Diaconus Card. Ursinus.
- ✱ Ego Fl. Sancta Maria in Porticu Diaconus Card. Chisus.
- ✱ Ego A. M. Sancta Agatha ad Suburam Diaconus Cardinalis Torrigiani.
- ✱ Ego J. C. Sancti Casarei Diaconus Card. Caracciolus de Sancto Bono.
- ✱ Ego N. Sancti Georgii in Velabro Diaconus Card. Perrelli.
- ✱ Ego A. Sancti Angeli in Foro Piscium Diaconus Cardinalis Corsinius.

✱ Ego

- ✱ Ego A. Sanctorum Viti & Modesti Diaconus Cardinalis Nigronus.
- ✱ Ego Ae. S. Sancti Adriani Diaconus Card. Piccolomineus.
- ✱ Ego X. Sancta Maria de Scala Diaconus Card. Canale.
- ✱ Ego B. Sanctorum Cosma & Damiani Diaconus Cardinalis Veterani.

✱
✱
✱
✱
✱
✱

C. Card. Pro-Datarius . A. Card. Nigronus .

VISA
De Curia J. Manaffei .

L. Eugenius :

Loco ✱ Plumbi .
Registrata in Secretaria Brevium .

J. Joan. Petrus Riva Proc. S. R. C. Rom.

* Ego A. Sacerdos Vni. & Mithri. Dico. Catholice M-
 gnum.
 * Ego M. Sacer. Adm. Dico. Catholice M.
 * Ego X. Sacer. Adm. de Sacer. Dico. Catholice M.
 * Ego B. Sacerdos Vni. & Mithri. Dico. Catholice M-
 tenti.

C. Card. Pro-Datarus. A. Card. Nigronus.

V I S A

De Curia J. Mansueti.

L. Lugens.

Inno. P. P. P.
 Registra in Curia Brevium.

A. Sacerdos Vni. & Mithri. Dico. Catholice M-